

ХРИШЋАНСКО ВЕРОВАЊЕ

<Српски – Serbian – صربي >

Позив Истине

pozivistine.www.com

Рецензија:

Ирфан Клица

Фејзо Радончић

العقيدة المسيحية

دعوة الحق

co.pozivistine.wwwm

مراجعة:

عرفان كليتسا

فيزو رادونشيش

Хришћанско веровање

Увод:

Већина хришћана верује у постојање три бога: Оца, Сина и Духа Светога и верује да је сваки од њих потпун и засебан бог, независтан од остала два. Овакво своје веровање у тројство они обашњавају тврдњом да Бог воли да буде вољен. Пошто љубав подразумева вољеног, он је представљен у Богу Сину (Месији, Исусу, сину Маријином). Али, пошто узајамна љубав између двоје неминовно подразумева и плод те љубави, он је представљен у Духу Светом. Тако су, по њиховом веровању, сва тројица богови.

Међутим, овакво учење је у супротности са текстом Старог завета који учи да је Бог један, а хришћани тај текст прихватају као своју књигу. Они онда кажу: „Веровање у тројство садржава и веровање у једног Бога“, или „Тројство је садржано и у веровању у једног Бога,“ или „Веровање у једног Бога је садржано у тројству“. Оваквој игри речи прибегавају ради тога да би помирили текст Старог завета са учењем Јеванђеља чије књиге сматрају Месијиним надахнућем њиховим састављачима.

Први Бог (Отац) је основа, други Бог (Син), самим тим што му је Син, је његов огранак, и трећи Дух Свети је последица. А сада ћемо ово њихово учење мало анализирати и видети како га сами хришћани образлажу: Хришћани кажу да су Отац, Син и Дух Свети богови и да је сваки од њих потпун

и независан од другог. Сваки од њих има засебну бит која га чини независним од друге двојице. Као такве називају их „Трима божанским особама“ (Три хипостазе) по изворном значењу грчке речи „Аканим“ (самостална и независна особа). Према томе, бесмислене су њихове речи кад кажу да су „тројица постали једним“, или да је „један постао тројица“ кад је сваки од њих независан од другог. Пошто из мистерије у који су сами запали никако не могу да нађу излаза, онда кажу да то представља више тајне веровања и да их као такве треба прихватити, јер су их као такве и они преузели од својих очева и дедова. Другачије речено, то значи да они опонашају своје претке. На основу тога испада да Бог Син и Дух Свети нису потпуни богови, јер и један и други своје порекло воде од неког трећег. По њима, Бог Син своје постојање води од Бога Оца. Дух Свети такође своје постојање не води од себе самог, него од неког другог. Сами хришћани се не слажу око тога од кога тачно Дух Свети води своје постојање, да ли само од Бога Оца, или и од Бога Оца и Бога Сина, заједно.

Њихова тврдња да Син и Дух Свети поседују Божије особине повлачи за собом констатацију да су и један и други непотпуни богови. Син самим тим што је Син, није стар колико и отац и морао је да дође после њега, па према томе мора бити млађи од њега. То што тврде да је Син стар колико и Отац је непојмљиво, јер како Син може да буде рођен од Оца, како они тврде, а да опет Син буде стар колико и Отац и у том погледу једнак њему?!

Исти се проблем намеће и око Духа Светог. Ни он не може бити стар колико и Отац, него од Њега мора бити млађи, а ако је млађи, он није одувек, него је постао. Ако томе додамо њихову узајамну потребу једног за другим и немогућност

њиховог самопостојања, онда им недостаје особина бога, јер Син за своје постојање треба Оца. Исто тако дух Свети своје постојање води од Оца и Сина, или само Оца, у зависности о којој је секти и учењу у хришћанству реч.

Овде се намеће још једно питање; „Ако су и Отац и Син одувек, зашто се уопште један назива Оцем, а други Сином? Зашто ствар онда није обрнута?" Дакле, како Бог Син може бити потпун бог (под Богом Сином мисле на Исуса Месију, сина Маријиног) кад је сам себи порекао поседовање потпуног знања, а једино потпуно знање доликује правом Богу, и кад је својим ученицима рекао да тачно време Смака света зна само Бог и да то не знају чак ни анђели?

А о дану том и часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац мој сам. (Матеј, 24:36)

Како онда такав, са непотпуним знањем, може бити бог? Поред тога он је негирао своју моћ:

"(15) И дивљаху се Јевреји говорећи: Како овај зна књиге, а није се учио? (16) Тада им одговори Исус и рече: Моја наука није моја, него Оног који ме је послао. (17) Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим." (Јован, 7:15-17)

Све ово су недостаци који нису својствени правом Богу. Сам Месија је за себе знао да није Бог. Његово отворено признање о томе налази се у хришћанским светим књигама, о чему ћемо говорити након што изложимо темеље њиховог веровања.

Хришћанске догме

Хришћани сматрају да свако ко хоће да буде хришћанин мора веровати у три следеће ствари:

1. Тројство, тј. постојање три бога; Оца, Сина и Духа Светог, о чему смо мало пре говорили и рекли да се под Богом Сином мисли на Месију, Исуса, сина Маријиног.

2. Хришћани верују и условљавају свакоме ономе ко жели да буде хришћанин да мора отворено да призна своје убеђење да је Месија разапет, мучен и умро на крсту, да је то било искупљење од наслеђеног греха од Адама, оца човечанства, када је окусио плод забрањеног дрвета и тиме се огрешио према Богу који му је то дрво забранио. Почињени грех је колао у његовој крви и телу, чак и након његовог прогона из Раја и спуштања на Земљу.

Пошто ни то није било довољно као казна и откуп од греха, они кажу (Хваљен нека је Бог и врло високо изнад онога што они говоре) да је Бог дуго времена (око четири хиљаде година) размишљао како да реши овај проблем да ли да Адаму опрости, или да га казни за почињени грех. Ако би му опростио, правда не би била задовољена, а она се може задовољити само на тај начин да онај ко је погрешно буде кажњен за свој грех. Тако је дошло до сукоба између правде са једне и милости са друге стране. Пошто се ове две особине нису могле помирити, на крају овог дугог периода у коме је цело ово време Бог (по њиховом веровању) био збуњен, пронађено је адекватно решење, тако да је Свог јединог Сина, Исуса Месију, послао у људском лику на распеће као откуп за грех. Они даље кажу да је то било једино праведно решење

проблема које је Бог имао пред Собом. (Хваљен нека је Он и врло високо изнад онога што они говоре).

Хришћани даље објашњавају да откуп није могао бити извршен од стране Адама, јер је био непокоран и непослушан, нити од анђела и животиња, јер они нису криви. Мудрост се састоји у томе да је Бог уместо Адама, послао свога сина који се лично жртвовао за Адама и откупио за његов грех. Овде се хришћанима упућује неколико питања: - Шта је био његов грех? У чему се састоји мудрост да Бог жртвује свога Сина, уместо да опрости грех и да се смилује ономе ко га је починио? И на крају, какав је смисао и улога милости?

Укратко речено, веровање у Месијино распеће је једно од основних темеља хришћанског учења.

3. Трећи кредо хришћанског учења је да ће Месија бити тај који ће, уместо Оца, кажњавати људе.

Не бој се, ја сам Први и Последњи и Живи: и бејаш мртав и ево сам жив за век века, амин. И имам кључеве од пакла и од смрти. (Откривење, 1:17-18)

Хришћани то објашњавају на следећи начин: Исус Месија је, након распећа, смрти на крсту и закопавања у гроб, васкрснуо из мртвих и након тога пожурио у Пакао да отуда изведе раније пророке и њихове народе, јер су тамо доспели зато што нису веровали у њега и његово распеће итд. Тамо им се он представио и упознао их ко је и шта је он. Оне који су му поверовали, извео је из Пакла, а оне који нису могли поверовати да се он појавио на Земљи, оставио је у Паклу. Он се, затим, након повратка из Пакла и приказивања неким својим следбеницима на Земљи попео на небо и сео са десне

стране свога Оца да би владао целокупним створеним светом. Ово је познато као Исусово Вазнасење.

Ово би била три креда хришћанског веровања. Они су темељи њихове вере. На ово се надовезују три, или четири друге ствари које се називају верским обредима, или знацима да је онај ко их обавља, хришћанин. Оне долазе одмах иза веровања, јер је веровање у три ствари, које смо раније описали, од темеља вере. Обреди долазе одмах иза њих.

Неоснованост тврдње да је у тројству садржан монотеизам

Хришћани кажу: „Тројство значи три имена за једног Господара, једног Бога и једног Творца. Онај који се назива овим именима био је и остао живи, који говори тј. одликује се постојањем, говором и животом." Бит је овде - Бог Отац који је исходиште остале двојице, говор Бог Син који из њега произилази, као што говор произилази из разума, док је живот Дух Свети. На овакво схватање треба одговорити са више аспеката:

1. Имена Узвишеног Бога су многобројна и вишезначна. Он је:

Он је Бог - нема другог бога осим Њега - Он је познавалац невидљивог и видљивог света, Он је Милостив, Самилосни! Он је Бог - нема другог бога осим Њега, Владар, Свети, Онај који је без недостатака, Онај који сваког обезбеђује, Онај који над свим бди, Силни, Узвишени, Горди, Хваљен нека је Бог, Он је врло високо изнад оних које сматрају Њему равним! Он је Бог, Творац,

Онај који из ничега ствара, Онај који свему даје облик, Он има најлепша имена. Њега хвале они на небесима и на Земљи, Он је Силни и Мудри. (Кур'ан, Ел-Хашр, 22-24)

Ако Бог има много својих личних имена, као што су 'Силни', 'Моћни' и сл. њихово свођење на само три имена је велика заблуда. Ма шта се под овим ограничавањем на само три имена сматрало, непобитна је чињеница да испуштање осталих представља велику грешку и заблуду.

2. Њихова тврдња да су од Бога Оца настала друга двојица и да је Бог Син, реч произишла из њега, те да се реч изродила из разума је без икакве основе, јер су својства савршенства нужно везана једино за бит Узвишеног Господара. Он је одувек и заувек Жив, Знан, Моћан, јер није постао жив након што је био мртав, нити знан након што је био незнан.

3. Они тврде да Бог Син потиче од Бога Оца. Ако тиме желе рећи да је то његова нужна особина (својство), онда је и живот нужна Божија особина. Из тога произилази да је Дух Свети његов други син. Ако, пак, желе рећи да је ту особину стекао након што је није имао, то повлачи другу констатацију да је постао знан након што то није био, што је неистина и неверство, јер би се то односило и на његов живот и значило да је постао жив након што је био мртав.

4. Називање Божијег живота Духом Светим је нешто о чему, на тај начин, не говори ниједна објављена књига Божија. Називање Божијег живота Духом Светим је плод њиховог измишљања и искривљивања истине.

5. Они тврде да је реч тј. знање нешто што је неодвојиво од Месије. Ако они у Месији виде свезнајућу бит

Божију која говори, онда је и Месија Бог Отац и то би значило да је Месија истовремено Бог Отац, Бог Син и Дух Свети, а то је, чак и по њима као и по осталим људима, заблуда и неверство.

6. Знање је својство, а својство не ствара и не опскрбљује. Сам Месија, по једногласном мишљењу разумних људи, не почива само на својству. Он је по њима творац небеса и земље и као такав не може почивати само на својству. Бог који се обожава је Живи, Свезнајући и Свемоћни. Он није само живот, знање и говор. Ако би неко молио речима: „Животе Божији, знање Божије, говору Божији, опрости ми, смилуј ми се и упути ме!“, то би за нормалан разум било бесмислено. Зато није дозвољено припаднику ниједне вере да се обрати Старом завету, Јеванђељу или некој другој небеској књизи, за коју се верује да је Божија објава, да каже: „Опрости ми Књигу, или смилуј ми се!“ Ви се ипак Месији, који је по вашем веровању творац, обраћате и молите: „Опрости нам и смилуј нам се!“ Чак и у случају да је он Божије знање и говор, не може се сматрати богом, предметом обожавања, а камоли у случају кад он није ни Божије знање ни говор, него створење створено Божијим речима: „Буди, па је био!“

Шта се подразумева под Духом Светим?

Под Духом Светим се подразумева Гаврило, анђеол преко кога Бог доставља своју Објаву веровесницима. То што хришћани тврде да је он Бог, један од Три хипостазе, није тачно. Кад ми, мислећи на Месију, уз Реч Бог додајемо реч „Рух“ (Дух) као у примерима „Рухуллахи“ или „Рухун минху“, ми ни у ком случају Месију не сматрамо богом, јер исто тако кажемо: „Накатуллахи“ (Божија камила), „Бејтуллахи“ (Божија

кућа) или „Ибадуллахи" (Божији робови). Додавање ових речи уз властито Божије име Аллах је из почасти и поштовања. Бог на више места у Кур'ану спомиње помоћ анђела Гаврила Исусу, сину Маријином, а у једном од њих, у поглављу Ал-Бекара, каже:

И ми смо Мојсију књигу дали и после њега смо једног за другим слали посланике, а Исусу сину Маријином, очигледне доказе дали и Гаврилом га помогли... (Кур'ан, Ал-Бекара, 87)

Кур'ан је објављен преко анђела Гаврила. О томе говоре следеће речи Узвишеног:

Када Ми један одломак докинемо другим, - а Бог најбоље зна шта вам објављујемо, - они говоре: „Ти само измишљаш!" А није тако, него већина њих не зна. Реци: „Од Господара Твога објављује га анђеоло Гаврило као истину. (Кур'ан, Ен-Нахл, 101-102).

На другом месту Узвишени каже:

Доноси га (Кур'ан) поверљиви Гаврило, на срце твоје да опомињеш. (Кур'ан, Договарање, 193-194)

Према томе Руху-л-Кудус или Руху-л-Емин је анђеоло Гаврило преко кога је Бог достављао објаву - Кур'ан. Бухарија и Муслим преносе преко Ебу Хурејре да је у једном хадису (цитату) Божији Посланик, Мухаммед, нека је на њега Божији мир и спас, Хасану ибн Сабиту, нека је Бог задовољан њим, рекао:

„Прими од мене, Боже, и помози га анђеолом Гаврилом!"

Муслим, као и неки други преносиоци хадиса, у свом **Сахиху** билежи да је Аиша, нека је Бог задовољан њоме, рекла: „Чула сам да је Божији Посланик, нека је на њега Божији мир и спас рекао Хасану ибн Сабиту, нека је Бог са њим задовољан:

'Све док браниш Бога и Његовог Посланика помаже те анђео Гаврило.'“

Хасан ибн Сабит је један од муслиманских песника који је у својим песмама бранио Бога и Његовог Посланика, а исмевао идолопоклонике који су у лаж угонили Мухаммеда. У томе га је Бог помагао Гаврлом (Руху-л-Кудусом).

Сви муслимани на свету знају да Мухаммед, нека је на њега Божији мир и спас, Хасану ибн Сабиту није приписао Божију особину тиме што је рекао да га Бог помаже Гаврилом и да Божију особину није поистоветио са људском. Такав је случај био и са Месијом. То признају и следбеници Књиге (Ехлу-л-Китаб), јер знају да су и други посланици, попут Давида били потпомагани анђелом Гаврилом.

Хришћани верују да су и апостоли потпомогнути Гаврилом. Укратко, и муслимани, и хришћани, и Јевреји се слажу да Месија није био једини који је био потпомогнут Гаврилом, него се ту убрајају и остали посланици, па чак и други људи који нису били посланици.

Потпомагање Гаврилом

То је опште за све који помажу Посланике против идолопоклоника и следбеника Књиге (Ехлу-л-Китаб) који им се не покоравају. Ни у Кур'ану ни у Јеванђељу, нити другим

небеским књигама не може се наћи никакав текст који би потврдио да је Дух Свети којим је потпомогнут Месија, Божије својство или живот на коме он почива. У њима се такође не може наћи потврда да Дух Свети ствара или даје опскрбу. Према томе, Дух Свети није Бог нити је неко од Његових својстава. Штавише, ниједан веровесник није рекао да се неко од Божијих својстава назива Сином или Духом Светим. Кад хришћани Месијине речи: „**Крстите људе у име Оца, Сина и Духа Светог**“ тумаче тако да је Син својство Божијег знања, а Дух Свети својство живота, они отворено потварају Месију за нешто што није рекао. У његовим речима као ни у речима било којег Божијег посланика не стоји да је Бог неко од својих створења или неку своју особину, назвао сином, нити је свој живот назвао Духом Светим.

Шта значе Божије речи у Кур'ану:

"А ми смо удахнули у њу живот."

Горње речи долазе у контексту приче о Марији и Месији где Бог каже да је анђео у њу удахнуо и да је тако занела Исуса. Овај кур'ански одломак у целости гласи:

Марију, кћер Амрамову, која је невиност своју сачувала, а Ми смо удахнули у њу живот и она је у речи Господара свога и књиге Његове веровала и од оних који проводе време у молитви била. (Кур'ан, Забрана, 12)

У другом одломку Узвишени каже:

А и у ону која је сачувала девичанство своје, у њој живот удахнусмо и њу и сина њеног знамењем световима учинисмо. (Кур'ан, Веровесници, 91)

Хришћани желе да овим докажу да је Месија, дошавши на свет као резултат Божијих речи „Мин рухина – дух од Мене“, Божији Син. Међутим, ово није тачно, јер Бог и за Адама у Кур'ану каже:

И кад му дам лик и у њега удахнем душу, ви му се поклоните! (Ел-Хид'р, 29.)

Већ смо навели да је то израз почасту као што се у Кур'ану каже 'Бејтуллах' – Божија кућа, дакле не мисли се буквално на Божију кућу.

Поредећи Месију Исуса са Адамом, Бог каже:

Исусов случај је код Бога исти као и случај Адамов; од земље га је створио, а затим рекао: „Буди!“ - и он би. (Кур'ан, Амрамова породица, 59)

Употреба речи "Син" и "Дух Свети" код хришћана

Речи "Син" и "Дух Свети" код хришћана се користе и за оне који се не сматрају месијом као што су апостоли.

Апостоли преносе да је Месија и њима рекао: „**Бог је мој отац и ваш отац, мој Бог и ваш Бог.**“ Они такође тврде да се Дух Свети у њима утеловљује. У Тори стоји да је Господар објавио Мојсију:

„Иди фараону и реци му: Мој ти Господар каже: Израиљ је мој син првенац. Пошаљи га нека Мене обожава. Ако одбијеш да пошаљеш мога сина првенца, ја ћу убити твога прворођеног сина.”

У Давидовим псалмима се каже: **„Ти си мој син. Тражи шта хоћеш ја ћу ти дати.”**

Јеванђеље казује да је Месија рекао:

Ја одлазим своме Оцу и вашем Оцу, своме Богу и вашем Богу.” Он је рекао:

„Када се молите реците: - Оче наш, који си на небу, нека је свето твоје име...” итд.

Хришћани за свеце тврде да се у њима утеловљује Дух Свети, као што се утеловио у Давиду и другим посланицима. Ставише, он се по њима утеловљује и у сваком искреном вернику.

Хришћански обреди

У хришћанству постоје неколико главних обреда у зависности од тога чије се мишљење узима. Они се називају Светим тајнама. Њихов број се разликује код различитих хришћанских деноминација. У православљу су то крштење, миропомазање и свештенство и не могу се поновити, док се остале тајне понављају. По хришћанском веровању, света тајна је чин који преображава живот. Обично се каже да у Цркви има седам светих тајни (од којих ћемо детаљније споменути само неке):

1. Крштење;
2. Миропомазање;

3. Причешће;
4. Покајање;
5. Свештенство;
6. Брак;
7. Јелеосвећење.

Крштење

Под крштењем се подразумева прање (чишћење) тела у цркви посебном водом које чини свештеник. То је вода у коју се стави пуно соли и помеша са балисаном, добијеним из истоимене биљке. Со и балисан се стављају да се вода не би покварила. Вода се обично чува у бунару или базену у цркви или њеној близини. Свештеник из њега захвати одређену количину воде, на њу прочита молитву па њом попрска особу која улази у хришћанску веру. (Неки хришћански правци условљавају да се особа која прихвати хришћанство у овој води окупа).

По хришћанима једини начин да се очисте од 'наследног греха' је кроз Свету тајну крштења. Крштењем се постаје члан Цркве Христове, хришћанин, а не рођењем. Ко се не крсти није достојан да прими ни остале Свете тајне. Основни предуслов за крштење је вера у Исуса Христа, да је Он Син Божији, и да је пострадао и васкрсао из мртвих, и да ће опет доћи да суди живима и мртвима.

Приликом извођења овог обреда свештеник каже: „Крстим те у име Оца, Сина и Духа Светог“, а затим, након што особа недвосмислено изјави да прихвата хришћанство,

његово тело попрска три пута, или му да воду да се у њој три пута окупа или свештеник лице које се крсти три пута загњурује у освећену воду, у име Оца и Сина и Светог духа. Овакво крштење обављају сви хришћани. Најбоље је да га обаве док су још мали. Неки га, међутим, одгађају и остављају за поодмакле године живота, јер кроз крштење човек се осим наследног греха чисти и од личних греха које је почино од рођења до дана крштења. Затим онај ко се крсти, након овог обреда подлеже обавези да живи по нормама хришћанског учења и да се чува греха. Ко се тога боји, он крштење оставља за касније под уветом да није крштен као дете. Децу крсте њихови родитељи и уместо њих изговарају речи веровања. Особа која носи дете свештенику у цркви на крштење и прскање водом, односно купање, сматра се духовним оцем детета (кумом). Када дете одрасте поменута особа се посебно поштује и уважава, у многим случајевима више него и рођени отац.

Овај обред хришћани су преузели од Јевреја. Јован Крститељ је много раније крстио људе у реци Јордан. Он је лично крстио Месију, па се због тога и зове Јован Крститељ. Пошто знамо да је он био Јевреј и да је крстио Јевреје, то значи да је ово у основи јеврејски обред. Сам Месија је, по хришћанству, пре него што је почео да пропагира своје учење био Јевреј. Према томе обред крштења хришћани су преузели од Јевреја.

Миропомазање

Овај обред врши се одмах после крштења, и њиме новокрштени добија потребну снагу. Свештеник помазује

светим миром главне делове тела: чело, очи, ноздрве, уста, уши, прса, рамена, руке и ноге, изговарајући формулу: Печат дара Духа светог, који кум потврђује Нека тако буде. **Свето миро** је нарочито припремљена материја. Оно се припрема једном годишње. Хришћани верују да оно што за телесно напредовање новорођенчета представља мајчино млеко, то за духовно напредовање новокрштеној души, као духовном новорођенчету, представља миропомазање.

Причешће (Тајна вечера)

Под овим се подразумева да свештеник хришћанском вернику да комад хлеба и мало вина (или воде у случају да нема вина) који то треба да поједе. Ко то поједе сматра се да је појео део Исусовог тела и попио његову крв. На тај начин особа постаје одани хришћанин, јер је у њега ушао Исус и његовим телом кружи Исусова крв.

Другим речима, особа је постала као Исус. У вези с овим, нека јеванђеља преносе да је то исто Месија учинио са својим ученицима, на исти начин и са истим циљем. Зато је то за хришћане обавезан обред који представља врхунац љубави и заједништва између Бога и човека.

Хришћани се за причешће припремају постом и молитвом. На Светој литургији верници исповедају своје грехове свештенику, он их затим разрешава грехова и утврђује да ли су спремни да приме Свету тајну, тек после тога верници могу приступити путиру (чаши) са Светим причешћем.

Међутим, ово не практикују све хришћанске секте као нпр. протестанти који се овоме оштро супротстављају, па чак у појединим случајевима и исмејавају говорећи: „Како се хлеб може претворити у Исуса и вино у његову крв, ако је Исус један?" Сечењем хлеба и његово дељење великом броју људи, као и дељење вина исто тако великом броју људи, морало би значити постојање милионског броја људи-Исуса.

Покајање

Покајање је обред кроз који хришћани исповедају своје грехе и уколико то чине искрено, кајући се, од исповедника (свештеника) добијају разрешење грехова у име Исуса Христа. Према хришћанском веровању епископи и свештеници, као наследници апостола, имају ту моћ да опраштају грехе. Верника који се и исповедао и покајао свештеник разрешава греха читајући молитву. Свештеник неће прочитати молитву ако се верник не каје искрено, већ то чини само ради формалности.

И овај обред неке од хришћанских секти сматрају обавезним. Међутим, неке хришћанске заједнице, због лошег искуства и напада на жене од стране свештеника које су дошле да се пред њима исповеде, не придржавају се овог обреда. Приче о оваквим случајевима и нападима на част жена, хришћанима су добро познате. Покајање је Света тајна кроз коју верници исповедају своје грехе и уколико то чине искрено, кајући се, од исповедника (свештеника) добијају разрешење грехова у име Исуса Христа. Епископи и свештеници, као наследници апостола, имају ту моћ да опраштају грехе

У Европи се напади на част жена свакодневно дешавају пред њиховим очима и о томе често пише тамошња штампа. Међутим, важније од свега овога је питање исправности овог обреда и да ли свештеник може да опрости грехе некој особи, или је потребно да и њему самом неко опрости његове грехе? Свакако, то може једино Бог.

Зашто онда човек избегава директно обраћање Богу и тражење опроста од Њега? Зашто се уопште тражи опрост од људи који су обични грешници као и сви људи, а често и са много већим нечасним гресима. Ово питање се поставља хришћанима па нека они сами на њега одговоре. Не постављамо га само ми, него и неке њихове секте.

Светост крста

Светост крста очитује се његовим ношењем или цртањем на прсима, крштење руком и прстима кад се нешто важно спомене, кад се западне у тешкоће и сл. Један од облика очитовања светости крста је и његово ношење на привеску. Свим поменутих и сличних поступцима доказује се светост крста. Крст као предмет, најчешће се израђује од злата, дрвета или неког другог материјала. У овоме се поведе за, наводно, Месијиним речима упућеним неком човеку: „Носи крст и следи ме!”

Хришћане крст, између осталог, подсећа на Исусово распеће и на његове патње којима је био подвргнут док се искупљивао од греха. Крст је, између осталог, и знак

пожртвовања. Због свега горе наведеног потребно је доказивати светост крста.

Међутим, о овоме нам историја другачије говори. Доказивање светости крста од стране хришћанских верника било је непознато, најмање прва три века хришћанства. Према крсту се овако почело односити тек у четвртном веку, у доба владавине цара Константина, римског владара који је примио хришћанство и много допринео његовом развоју. Овако нам бар говори историја.

Да је Исус разапет и да су се хришћани након тога у прва три века раног хришћанства знали да су се према крсту дужни односити као према светињи, они би то сигурно учинили. Међутим, нису. Поставља се питање зашто?

Непобитна је чињеница да су Римљани и пре доласка Исуса познавали крст и да се осуђеник на смрт на њему разапињао. То је био најчешћи начин извршења смртне пресуде.

Међутим, оно што је у свему овоме највећи апсурд, јесте како то да хришћани могу држати крст светим када је на њему убијен, мучен и омаловажаван њихов 'Господар'. Затим се поставља питање да је Исус убијен на други начин, да ли би хришћани то узели предметом обожавања.

Закључак о наведеном хришћанском веровању

У погледу описаног хришћанског веровања о тројству, божанствености Месије, распећу и његовом суђењу људима, хришћанима се поставља следеће питање: Да ли је то последња реч хришћанског учења, њихових светих књига и

првобитне вере с којом је дошао Исус Месија, син Маријин? Има ли све ово и своју другу страну?

Одговор на ова питања покушћемо да пронађемо у самим хришћанским књигама. Оне говоре да ова питања имају и другачији одговор. У погледу учења о тројству и Месијиној божанствености, у текстовима њихових књига, постоје обрнути аргументи који говоре да је Бог један, да Он нема себи никог равна, да је Исус само човек и Божији посланик, као и други посланици које је Бог слао да упуте човечанство. То значи да је Месијин долазак био само наставак устаљене праксе, по којој је Бог људима слао посланике између њих самих и да је он био човек и Посланик. У хришћанским светим књигама се, такође, налазе текстови који говоре да се Исуса нису домогли његови непријатељи.

Хришћанске Свете књиге потврђују Божију једноћу

У Јеванђељу се налазе многобројни текстови који јасно говоре и потврђују да је Бог један, да Он нема судруга и да је Исуса, мир над њим, послао као посланика да упуту људе. Овде ћемо навести неке примере узете из јеванђеља, па нека се пред њима замисли сваки читаоц и свако ко има разума и нека сам донесе свој суд. Затим ћемо се осврнути на сумњиве изворе и тумачења на која се ослањају и на њих дати наш одговор.

1. Текстови који потврђују да је Узвишени Бог (Аллах) један

Сам почетак Јовановог јеванђеља је изазвао велику полемику, јер говори о божанствености речи. Хришћани су

протумачили да „реч“ значи „Исус“. Управо на основу овога увода и оваквог разумевања појма „реч“ којима почиње Јованово јеванђеље, хришћани верују да је Исус бог.

У овом уводу Јован каже:

У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Бог беше Реч. Она беше у почетку у Бога. Све је кроз Њу постало, и без Ње ништа није постало што је постало. (Јован 1:1-4)

На овај цитат и друге, њему сличне, осврнућемо се касније. Ако знамо да ово Јеванђеље на другим местима говори да је Бог један, да је веровање у једног Бога права вера и да су такву веру проповедали сви веровесници и посланици, то значи, а другачијег значења и не може бити, да Јованове речи на почетку његовог Јеванђеља треба разумети у духу прихватљивих чињеница. Наводимо и друге цитате који непобитно говоре да је Бог један. У томе се служимо како Јовановим и другим јеванђељима.

Јеванђеља преносе да је Исус рекао:

А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа. (Јован, 17:3)

А сад гледате мене да убијете, човека који вам истину казах коју чух од Бога: Тако Авраам није чинио. (Јован, 8:40)

А људи видећи чуде се, и хвалише Бога, који је дао власт такву људима. (Матеј, 9:8)

У то време одговори Исус, и рече: Хвалим Те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од премудрих и разумних а казао си простима. (Матеј, 11:25)

Овде се говори о чудима чији смисао нису разумели сви људи.

А ако ли ја Духом Божијим изгоним ђаволе, дакле је дошло к вама царство небеско. (Матеј, 12:28)

А који год призна мене пред људима, признаћу и ја њега пред Оцем својим који је на небесима. (Матеј, 10:32)

И гле, неко приступивши рече Му: Учитељу благи! Какво ћу добро да учиним да имам живот вечни? А Он рече му: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога. А ако желиш ући у живот, држи заповести. (Матеј, 19:16-17)

Учитељу! Која је заповест највећа у закону? А Исус рече му: Љуби Господа Бога свог свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом. (Матеј, 22:36-37)

А ви се не зовите Рави; јер је у вас један Рави Христос, а ви сте сви браћа. И оцем не зовите никога на земљи; јер је у вас један Отац који је на небесима. Нити се зовите Учитељи; јер је у вас један учитељ Христос. (Матеј 23,8-10)

И отишавши мало паде на лице своје молећи се и говорећи: Оче мој! Ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него како Ти. (Матеј, 26:39)

У овом случају Исус је негирао да је његова воља исто што и Божија.

А Исус одговори му: Прва је заповест од свих: Чуј Израиљу, Господ је Бог наш Господ једини; И љуби Господа Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом. Ово је прва заповест. И друга је као и ова: Љуби ближњег свог као самог себе. Друге заповести веће од ових нема. И рече Му књижевник: Добро, учитељу! Право си казао да је један Бог, и нема другог осим Њега. (Марко, 12:29-32)

Тих, пак, дана изиђе на гору да се помоли Богу; и проведе сву ноћ на молитви Божијој. (Лука, 6:12)

А Исус рече му: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога. (Лука, 18:19)

Верујемо да су горњи цитати били довољни па да се види да је Исус признавао само једног Бога. А сада ћемо прећи на анализу текстова који говоре о другим питањима.

Текстови који говоре да је Исус, мир над њим, човек и да је од Бога послат људима

У Јовановом јеванђељу спомињу се многобројни текстови у којима се, без изузетака, говори да је Исус Христос, син Маријин, човек као и остали посланици, послат људима. У њима је најбољи одговор онима који сматрају да је он био Бог.

Навешћемо примере из Јовановог и других јеванђеља:

1. И рече му: Заиста, заиста вам кажем: Одселе ћете видети небо отворено и анђеле Божије где се пењу и силазе к Сину човечијем. (Јован, 1:51)

2. А онде беше извор Јаковљев; и Исус уморан од пута сеђаше на извору; а беше око шестог сахата. (Јован, 4:6)

Из овога се јасно види да Исус није бог, јер би било апсурдно да се Бог умори од пута, а није се уморио док је својом свемоћи створио Свемир и оно што је у њему.

3. И дођоше к Јовану и рекоше му: Рави! Онај што беше с тобом преко Јордана, за кога си ти сведочио, ево он крштава, и сви иду к њему. Јован одговори и рече: Не може човек ништа примити ако му не буде дано с неба. Ви сами мени сведочите да рекох: Ја нисам Христос, него сам послан пред Њим. (Јован, 3:26-28)

Зар не видите да је Јован Крститељ за Исуса рекао да је он човек и да за себе не може присвојити ништа што му није дато с неба? За њега и себе је на другом месту рекао:

Онај треба да расте, а ја да се умањујем. (Јован, 3:30)

Да је Исус Бог он не би растао и развијао се, јер је то неспојиво са Богом.

4. Јер кога Бог посла, онај речи Божије говори: јер Бог Духа не даје на меру. (Јован, 3:34)

Зар не видите да је Јован Крститељ за Исуса рекао да је он посланик који говори Божијим ријечима?

5. А Он им рече: Јело је моје да извршим вољу Оног који ме је послао, и да свршим Његов посао. (Јован, 4:34)

Зар овде Исус није недвосмислено рекао да је он посланик који врши вољу онога који га је послао?

6. Јер сам Исус сведочаше да пророк на својој постојбини нема части. (Јован, 4:44)

Ова његова изјава о свом посланству у потпуности се подудара са искуством свих других посланика, који у своме завичају и своме народу нису наишли на поштовање него су их увек помагали и следили други, ван њихова завичаја.

7. Рече Му жена: Господе! Видим да си ти пророк. (Јован, 4:19)

Рече Му жена: Знам да ће доћи Месија који се зове Христос, кад Он дође казаће нам све. Рече јој Исус: Ја сам који с тобом говорим. (Јован, 4:25-26)

Овим речима Исус је потврдио да је обећани пророк.

8. А Исус одговарајући рече им: Заиста, заиста вам кажем: Син не може ништа чинити сам од себе него шта види да Отац чини; јер шта Он чини оно и Син чини онако. (Јован, 5:19)

Као да је знао шта ће се све о њему после њега да говоре. Зато је недвосмислено изјавио да није у стању учинити ништа, чему га Бог није подучио да учини.

9. Заиста, заиста вам кажем: Ко моју реч слуша и верује Ономе који је мене послао, има живот вечни, и не долази на суд, него је прешао из смрти у живот. (Јован, 5:24)

И у овим Исусовим речима је његово признање да је он посланик.

10. Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао. (Јован, 5:30)

11. Како ви можете веровати кад примате славу један од другог, а славе која је од јединог Бога не тражите? (Јован, 5:44)

12. А људи видевши чудо које учини Исус говораху: Ово је заиста онај пророк који треба да дође на свет. (Јован, 6:14)

13. А они Му рекоше: Шта ћемо чинити да радимо дела Божија? Одговори Исус и рече им: Ово је дело Божије да верујете оног кога Он посла. (Јован, 6:29)

14. Јер сићох с неба не да чиним вољу своју, него вољу Оца који ме посла. А ово је воља Оца који ме посла да од оног што ми даде ништа не изгубим, него да га васкрснем у последњи дан. (Јован, 6:38-39)

15. Нико не може доћи к мени ако га не довуче Отац који ме посла. (Јован, 6:44)

Тј. Бог упућује на прави пут, а ја сам само његов роб и посланик и ја никог не могу упутити, ако га Бог не упути.

16. Тада им одговори Исус и рече: Моја наука није моја, него Оног који ме је послао. Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим. Који говори сам од себе, славу своју тражи; а ко тражи славу оног који га је послао, он је истинит и у њему нема неправде. (Јован, 7:16-19)

17. Тада Исус повика у цркви учећи и рече: **и мене познајете и знате откуда сам; и сам од себе не дођох, него има Истинити који ме посла, ког ви не знате.** (Јован 7:28)

18. Тада рече Исус: **Још сам мало времена с вама, па идем к Ономе који ме посла.** (Јован, 7:33)

19. А многи од народа чувши ове речи говораху: **Ово је заиста пророк. Други говораху: Ово је Христос. А једни говораху: Зар ће Христос из Галилеје доћи?** (Јован, 7:40-41)

Зашто их Исус, ако је био Бог или Божији Син није упутио на истину па да се не мимоилазе?

20. Одговорише му и рекоше: **Ниси ли и ти из Галилеје? Разгледај и види да пророк из Галилеје не долази.** (Јован, 7:52)

Главни свештеници храма и фарисеји, наиме, нису веровали да је Исус посланик.

21. **Много имам за вас говорити и судити; али Онај који ме посла истинит је, и ја оно говорим свету што чух од Њега.** (Јован, 8:26)

22. А Исус им рече: **Кад подигнете Сина човечијег, онда ћете дознати да сам ја, и да ништа сам од себе не чиним; него како ме научи Отац мој онако говорим. И Онај који ме посла са мношвом је. Не остави Отац мене самог; јер ја свагда чиним шта је Њему угодно.** (Јован, 8:28-29)

23. Исус подиже очи горе, и рече: **Оче! Хвала Ти што си ме услишио. А ја знадох да ме свагда слушаш; него рекох народа ради који овде стоји, да верују да си ме Ти послао.** (Јован, 11:41-42)

24. Сад је душа моја жалосна; и шта да кажем? Оче! Сачувај ме од овог часа; али за то дођох на час овај. (Јован, 12:27)

Из ових Исусових речи се види да је он молио Бога да га спаси и да му помогне. Да је Исус сам био Бог, не би му било потребно да било кога моли за помоћ, јер је Бог свемогућ, а тражење помоћи је знак немоћи. Тражење помоћи овде је значило Исусово признање да је он Божији роб и да му је требала Божија помоћ.

25. Јер ја од себе не говорих, него Отац који ме посла Он ми даде заповест шта ћу казати и шта ћу говорити. (Јован, 12:49)

26. Заиста, заиста вам кажем: Није слуга већи од господара свог, нити је посланик већи од оног који га је послао. (Јован, 13:16)

27. И ја ћу умолити Оца, и даће вам другог утешитеља да буде с вама вавек. (Јован, 14:16)

28. И саблажњаваху се о Њега. А Исус рече им: Нема пророка без части осим на постојбини својој и у дому свом. (Матеј, 13:57)

Очито овде мисли на себе.

29. И кад Он уђе у Јерусалим, узбуни се сав град говорећи: Ко је то? А народ говораше: Ово је Исус пророк из Назарета галилејског. (Матеј, 21:10-11)

30. И гледаху да Га ухвате, али се побојаше народа, јер Га држаху за пророка. (Матеј, 21:46)

31. Ко једно овакво дете прими у име моје, мене прима; а ко мене прими, не прима мене него Оног који је мене послао. (Марко, 9:37)

32. Рече пак: Заиста вам кажем: никакав пророк није мио на својој постојбини. (Лука, 4:24)

Овако је одговорио човеку који је одбио да му поверује све док му не покаже чудо.

33. А Он им рече: и другим градовима треба ми проповедити јеванђеље о царству Божијем; јер сам на то послан. (Лука, 4:43)

34. А страх обузе све, и хваљаху Бога говорећи: Велики пророк изиђе међу нама, и Бог походи народ свој. (Лука, 7:16) Тј. Бог је хтео добро своме народу.

35. Ко вас слуша мене слуша; и ко се вас одриче мене се одриче; а ко се мене одриче, одриче се Оног који је мене послао. (Лука, 10:16)

Исус је ове речи упутио свим ученицима.

Текст Јеванђеља негира распеће

1. Тада рече Исус: Још сам мало времена с вама, па идем к Ономе који ме посла. Тражићете ме и нећете ме наћи; и где сам ја ви не можете доћи. (Јован, 7:33-35)

2. А за правду што идем к Оцу свом; и више ме нећете видети. (Јован, 16:10)

Исус је своја чуда показивао Божијом вољом и моћи

1. Исус изјављује да он своја чуда показује уз помоћу Светог Духа. Ово се не коси са кур'анским текстом. Погледај шта се каже у Матејевом јеванђељу:

А ако ли ја Духом Божијим изгоним ђаволе, дакле је дошло к вама царство небеско. (Матеј, 12:28)

2. Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао. (Јован, 5:30)

42. А ово је воља Оног који ме посла да сваки који види Сина и верује Га има живот вечни; и ја ћу га васкрснути у последњи дан. (Јован, 6:40)

Опроштење греха

У Старом завету, у књизи пророка Језекиља се каже:

Ако ли би се безбожник обратио од свих греха својих које учини, и држао би све уредбе моје и творио суд и правду, доиста ће живети, неће погинути. Безакоња његова што их је год учинио неће му се више спомињати, у правди својој коју чини живеће. (Језекиљ, 18:21-22)

С обзиром да хришћани верују у Стари завет и у књигу пророка Језекиља из које смо преузели горњи цитат, било би им паметније да не спомињу наследни грех, јер се као што се види из наведеног цитата грех опрашта чак и безбожнику кад се покаје. Како онда да не буде опроштен Адаму? Општепознато је да је Узвишени Бог опростио Адаму, мир над њим. Осврћући се на ово питање Стари завет о овоме каже:

Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умрећеш. (Постанак, 2:17)

Да Узвишени Бог Адаму и његовој жени Еви није опростио, казна и њихова смрт, на основу горњег цитата, би била моментална и неизбежна. Међутим, Бог је прихватио њихово покајање, услишао њихову молбу и опростио учињени грех. О овоме се на једном другом месту каже:

И начини Господ Бог Адаму и жени његовој хаљине од коже, и обуче их у њих. (Постанак, 3:21)

Поменућа одећа била је израђена од коже овнова које су принели као жртву да би се откупили од почињеног греха. Тако није дошло до извршења смртне казне.

Други докази:

Опраштање Адамовог греха искључује могућност бесмисленог постојања идеје о наслеђивању почињеног греха.

1. Бог је примио жртву принесену од Авеља, јер је био искрен у својој намери, а одбио да прими од Кајина, јер је био пакостан. Да Бог није био опростио Адаму, казна за оба његова сина била би иста.

2. Други доказ је потапање неверника и спас верника у Нојево доба. (Постанак, 6. и 7. поглавље).

Чак и да је грех постојао, сви грешници и неверници су у Нојево доба били потопљени, а верници спашени. Пошто су тада потопљени сви грешници, наследни грех, све да је и постојао, морао је нестати са њима.

Још један доказ:

Ислам учи да је Бог опростио Адаму, мир над њим, и да се људи рађају без греха. О овоме је Исус, мир над њим, рекао:

А Исус рече: Оставите децу и не забрањујте им долазити к мени; јер је таквих царство небеско. И метнувши на њих руке отиде оданде. (Матеј 19:14-15)

У погледу наследног греха, ислам побија такво веровање. То се види из следећих речи Узвишеног Бога:

Сваки човек је одговоран за оно што је урадио. (Кур'ан, Ел-Муддесир, 38)

Исус, мир над њим, је рекао:

А ја вам кажем да ће за сваку празну реч коју кажу људи дати одговор у дан страшног суда. Јер ћеш се својим речима оправдати, и својим ћеш се речима осудити. (Матеј, 12:36-37)

Овакво учење потврђује и Стари завет где се у Поновљеном закону каже:

Нека не гину очеви за синове ни синови за очеве; сваки за свој грех нека гине. (Поновљени закон, 24:16)

На другом се месту каже:

Која душа згреши она ће умрети, син неће носити безакоње очево нити ће отац носити безакоње синовљево; на праведнику ће бити правда његова, а на безбожнику ће бити безбожност његова. (Језекиљ, 18:20)

Одговор на неке заблуде хришћана

Они кажу: „Исус је истински Бог од истинског Бога." Овакву њихову тврдњу побеђују саме Исусове речи које се налазе у њиховим светим књигама. Споменућемо само неке:

1. Обраћајући се Богу он је рекао:

А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа. (Јован, 17:3)

2. Исус је рекао:

Прва је заповест од свих: Чуј Израиљу, Господ је Бог наш Господ једини. (Марко, 12:29)

3. Обраћајући се својим ученицима Исус је рекао:

И оцем не зовите никога на земљи; јер је у вас један Отац који је на небесима. Нити се зовите Учитељи; јер је у вас један учитељ Христос. (Матеј, 23:9-10)

4. Обраћајући се Јеврејима Исус је рекао:

А сад гледате мене да убијете, човека који вам истину казах коју чух од Бога: Тако Авраам није чинио. (Јован 8:40)

5. Обраћајући се једном члану Великог већа Исус је рекао:

А Исус рече му: Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога. (Лука, 18:19)

Поред ових постоји још много текстова сличне садржине. Све наведене Исусове изјаве су отворене и јасно говоре да постоји само један истински Бог, а да је он само човек и његов посланик упућен људима да их упућује, као што

је био случај и са осталим посланицима. Навели смо само неколико примера оваквих текстова, а њих је много, и сви, као што видите, говоре супротно хришћанском учењу о божанствености Исуса Христа.

Једна од главних заблуда које се хришћани држе и од ње не одустају је сматрање Исуса богом, веровање у Божије утеловљење у њему и сједињење с њим. Овакво своје учење темеље на наводним Исусовим речима:

Ја и Отац једно смо. (Јован, 10:31)

Ако ли творим, ако мени и не верујете, делима мојим верујте, да познате и верујете да је Отац у мени и ја у Њему. (Јован, 10:38)

Одговор:

а) Ове изјаве саме по себи не значе ништа, јер (ако су веродостојне) су дате у пренесеном значењу па их треба протумачити, тим пре што се оне косе са недвосмисленим Исусовим изјавама и признањем да је он само човек послан од Бога и ништа више. Очито је да Онај ко шаље и онај ко се шаље нису једно те исто. Поистовећивање ова два појма је апсурд и неспојиво са здравим разумом.

Према томе, Исус је тело, а тело је састављени спој елемената. Елементи су пре састављања били растављени и морао их је неко саставити. За састављање је, дакле, био потребан састављач, а онај коме је неко потребан, апсолутно никада не може бити Бог.

Што се тиче утеловљења и сједињења они су немогући у односу на бит Творца (нека су узвишена Његова својства), јер кад би му било потребно утеловљење у нечем или неком,

то би значило његов недостатак, а онај коме нешто недостаје, као што смо већ рекли, не може бити Бог.

С друге стране, да се сјединио с нечим, то би му било слично, а оно што је слично, није као и оно што је исто. Другим речима, оно што је створено не може бити Створитељ (Бог). Очито се овде ради само о једном виду поистовећивања, и то у погледу покорности, тј. ко се покорава Исусу покорав се и Богу, како је и сам Исус у том смислу рекао:

Јер сам Отац има љубав к вама као што ви имате љубав к мени, и веровасте да ја од Бога изиђох. (Јован, 16:27)

Ово треба схватити тако као кад пошаљеш дете да ти од некога нешто донесе, а овај му каже: „Нека ти дође отац!“, па дете каже: „Ја и отац смо једно“, или кад се некоме ко се воли каже: „Ја и ти смо једно.“

б) Уколико би се узело у обзир само буквално значење речи, без уласка у њихово стварно значење, онда би се божанственост могла приписати и Исусовим ученицима, јер им је он рекао:

Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у мени и ја у Теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме Ти послао. И славу коју си ми дао ја дадох њима, да буду једно као ми што смо једно. Ја у њима и Ти у мени: да буду сасвим уједно, и да позна свет да си ме Ти послао и да си имао љубав к њима као и к мени што си љубав имао. (Јован, 17:21-23)

Ако би се ове речи буквално схватиле, онда су Исус и ученици једнаки и равноправни. Јесу ли према томе и они богови као што је он Бог?

Друга њихова велика заблуда је та што верују да је Исус, заиста, Божији Син. Ово своје веровање темеље на изразима „Љубљени Син“ и „Једини Син“, употребљеним за Исуса на неким местима у јеванђељу.

а) Треба знати да се ови и слични називи за Исуса користе само из почаста и поштовања према њему и ништа више. То се види из његових речи:

Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати. (Матеј, 5:9)

Једном другом приликом Исус је својим ученицима рекао:

Будите ви дакле савршени, као што је савршен Отац ваш небески. (Матеј, 5:48)

Из горњих цитата видимо да је Исус миротворце и оне који чврсто верују називао синовима Божијим. Учинио је то из почаста према њима, као што смо већ рекли.

У самом јеванђељу се и за Адама каже да је син Божији:

Сина Еносовог, сина Ситовог, сина Адамовог, сина Божијег. (Лука, 3:38)

Адам по тој логици, не само да је равноправан Исусу, да се назива овим именом, него је и пречи, с обзиром да је створен и без оца и без мајке.

б) У Старом завету, у који и хришћани верују, се каже за Израиља да је он син Божији, првенац:

И рече Господ Мојсију: Кад отидеш и вратиш се у Мисир, гледај да учиниш пред Фараоном сва чудеса која ти метнух у руку: а ја ћу учинити да му отврдне срце и не пусти народ. А ти ћеш рећи Фараону: Овако каже Господ: Израиљ је син мој, првенац мој. (Изразак, 4:22-23)

У Старом завету се и за Давида каже да је Божији син, првенац:

Он ће ме звати: Ти си Отац мој, Бог мој и град спасења мог. И ја ћу га учинити првенцем, вишим од царева земаљских. (Псалми 89, 26-27)

Стари завет и Јефрема назива Божијим сином, првенцем:

Ићи ће плачући, и с молитвама ћу их довести натраг; водићу их покрај потока правим путем, на коме се неће спотицати; јер сам Отац Израиљу, и Јефрем је првенац мој. (Јеремија, 31:9)

Пошто син првенац може бити само један, а овај се назив користи за више њих, то се мора схватити као почаст и уважавање онога коме се овај назив даје. На основу овога може се закључити да се под појмом „Отац“ мисли на Бога, а под појмом „син“ на доброг човека. Сам Исус је једном приликом обраћајући се својим ученицима рекао:

Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом; него иди к браћи мојој, и кажи им: Враћам се к Оцу свом и Оцу вашем, и Богу свом и Богу вашем. (Јован, 20:17)

Зар овде сам Исус реч „Отац“ није протумачио као „Бог“ и поистоветио себе са својим ученицима. Ако је тако, јесу ли онда и ученици као и он богови? Или је овај назив само из почести према њима?

Трећа њихова велика заблуда је што Јованове речи на почетку његовог Јеванђеља буквално схватају. У њему, наиме, стоји:

У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Бог беше Реч. (Јован, 1:1)

И реч постаде тело и усели се у нас пуно благодати и истине; и видесмо славу Његову, славу, као Јединороднога од Оца. (Јован, 1:14)

Наш одговор на ову заблуду:

Ако би се горњи цитати схватили у буквалном (вањском) значењу да је „Реч“, заиста, Бог и томе додали даљи текст **‘И реч постаде тело’**, то би било апсурдно. Бог није никоме и ничему сличан и није му својствено никакво несавршенство. Буквалним схватањем да је Бог постао тело значи Богу приписати промену стања, а све што се мења је постало и као такво не може бити Бог. Ако би се „Реч“ поистоветила са Богом и на тај начин протумачили наведени цитати, како то чини Јован, цитат би гласио: „У почетку беше Бог, и Бог беше у Бога и Бог беше Бог.“ То би био апсурд и не би имало никаквог смисла.

Још нешто: У овим цитатима, на крају крајева, Исус се дословно нигде и не спомиње. Одакле им онда такав закључак!

Изрази које хришћани користе у својим тврдњама да је Исус бог и наш одговор на њих

- а) Реч 'Син Божији',
- б) Реч 'Отац',
- в) Реч 'Бог',
- г) Реч 'Господар'.

Хришћани кажу да се Исус лично назвао именом 'Син Божији', на основу тога они тврде да је Син Божији и сам Бог.

Одговор на ову њихову тврдњу:

а) Реч 'Син Божији'

Поред тога што се Исус назвао Сином Божијим, он се и назвао и Сином Човечијим, као и Сином Давидовим. Према томе, и његова друга имена морају се равноправно користити. Реч 'Син' у њеном буквалном значењу није исправно користити. То би подразумевало сполни однос између родитеља и настанак од сперме, а то је овде апсурдно. Зато се ова реч мора схватити у пренесеном значењу, тј. значењу „Добри”.

Поред тога, именом „Син Божији” названи су и други, као што су Адам, Давид, Јаков и Соломон, и то у хришћанским светим књигама. Поред њих, овим именом су названи и други људи, као што су Израељеви синови, Нојеве присталице, као и присталице самог Исуса. Сви поменути названи су 'Сином' због њихове покорности Богу и чувања од греха.

У давна времена сваки побожни и покорни верник називао се 'Сином Божијим', што се сасвим јасно може видети из текста Старог завета. Зато није било никаквог проблема да се овим именом назове и Исус. Штавише, сви верници и побожни људи могли су се по Библији звати овим именом. Сам Исус је отворено и јасно рекао:

А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; Да будете синови Оца свог који је на небесима; јер Он заповеда свом сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима. (Матеј, 5:44-45)

Сви добри људи и побожни верници названи су синовима Божијим. На овакво значење ових речи указује Јован у свом Јеванђељу где каже:

А који Га примише даде им власт да буду синови Божији, који верују у име Његово. (Јован, 1:12)

А Исус им рече: Кад би Бог био ваш Отац, љубили бисте мене; јер ја од Бога изиђох и дођох; јер не дођох сам од себе, него ме Он посла. (Јован, 8:42)

Кад би Бог био ваш Отац – овде се јасно види да ово значи 'када бисте ви били верници волели бисте мене'.

Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божија назовемо и будемо; зато свет не познаје нас, јер Њега не позна. (Јованова, 3:1)

Павле је рекао:

Јер који се владају по духу Божијем они су синови Божији. (Посланица Римљанима, 8:14)

У свом говору на Гори сам Исус је рекао:

Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божији назвати. (Матеј, 5:9)

Из свега горе наведеног се види да је Исусов надимак 'Син Божији' у пренесеном а не у буквалном смислу.

б) Реч 'Отац'

Хришћани на основу цитата у којима се спомињу речи „Исусов Отац“ верују да је Бог његов Отац, а он његов Син. На основу оваквог односа између њих двојице, они верују да је Исус истински Бог од истинског Бога. На ову њихову тврдњу ми муслимани им одговарамо: Реч 'Отац', у истој конструкцији није додата само уз Исусово име него и уз имена других људи:

Ићи ће плачући, и с молитвама ћу их довести натраг; водићу их покрај потока правим путем, на коме се неће спотицати; јер сам Отац Израилју, и Јефрем је првенац мој. (Јеремија, 31:9)

За Соломона је Бог рекао:

Ја ћу му бити Отац, и он ће ми бити син: ако учини шта зло, кажњаваћу га прутом људским и ударцима синова човечијих. (Друга књига Самуилова, 7:14)

Из раније споменутих текстова смо видели да су Посланици као и други људи названи синовима Божијим, а

Бог њиховим оцем. Обраћајући се својим ученицима, Исус је више пута Бога назвао својим и њиховим оцем. Ове његове речи бележе текстови јеванђеља:

Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом; него иди к браћи мојој, и кажи им: Враћам се к Оцу свом и Оцу вашем, и Богу свом и Богу вашем. (Јован, 20:17)

Будите ви дакле савршени, као што је савршен Отац ваш небески. (Матеј, 5:48)

Пазите да правду своју не чините пред људима да вас они виде; иначе плату немате од Оца свог који је на небесима. (Матеј, 6:1)

Називањем оваквим именима хтело се рећи да Бог према својим створењима чини добро као што то чине родитељи својој деци, чак и више. Ово се односи како на Исуса, тако и на друге људе.

Понекад се речи 'Отац' и 'Син' употребљавају у сасвим другачијем значењу. Тако се нпр. за ђавола каже да је '**отац лажи**', за Јевреје '**синови Јерусалима**' и сл. (Погледај Матеј, 8. и 3. поглавље).

Поред овога за живе људе се користи израз: 'Синови времена', а за становнике раја 'синови Божији' или 'синови Судњег дана'.

в) Реч 'Бог'

Овим именом су, у пренесеном значењу, названи неки посланици у хришћанским светим књигама. Овакав назив им је дат због њихове блискости Богу. Међу њима не спадају само посланици, него и други верници и добри људи.

И одговори Тома и рече Му: Господ мој и Бог мој. (Јован, 20:28)

Бог стаде на сабору Божијем, усред богова изрече суд... (Пслами, 82:1)

Рекох: Богови сте, и синови Вишњег сви. Али ћете као људи помрети, и као сваки кнез пашћете. (Пслами, 82:6-7)

И он ће место тебе говорити народу, и он ће бити теби место уста, а ти ћеш бити њему место Бога. (Излазак, 4:16)

И Господ рече Мојсију: Ево, поставио сам те да си Бог Фараону; а Арон брат твој биће пророк твој. (Излазак, 7:1)

Одговарајући Јеврејима и указујући им на пренесено значење речи „бог“ Исус је рекао Јеврејима:

Исус им одговори: Не стоји ли написано у закону вашем: Ја рекох: богови сте? (Јован, 10:34)

Пошто је у хришћанским књигама за Исуса употребљен назив „Бог“ они то сматрају непобитним доказом да он то, заиста, и јесте. Међутим, ова реч има потпуно другачије значење него што то они мисле. Овим именом је назван и Мојсије:

И Господ рече Мојсију: Ево, поставио сам те да си Бог Фараону; а Арон брат твој биће пророк твој. (Излазак, 7:1)

За Арона је речено Мојсију:

И он ће место тебе говорити народу, и он ће бити теби место уста, а ти ћеш бити њему место Бога. (Излазак, 4:16)

У наведеним примерима Мојсијево називање овим именом је у значењу 'Господар', 'Претпостављени'. Тамо где се Исус назива овим именом то има исто значење.

г) Реч 'Господар'

У Исусово доба реч 'Господар' користила се у значењу 'Учитељ'. Он лично је слушао и дозволио да га његови ученици зову овим именом.

Реч 'Господар' у значењу 'Господин' употребљавали су и Грци у обраћању својим претпостављеним и угледним људима. Овај назив се користи и у Тори у значењу 'Господин' и „Скрбник". Реч 'Господар' за човека употребљава се и у Кур'ану.

Јусуф (Јосиф), мир над њим, каже:

Господар мој ме лепо пази. (Кур'ан, Јусуф, 24)

И ми данас у свакодневном животу користимо реч 'господар' и не помишљајући да онога кога називамо оваквим именом сматрамо богом. Међутим, хришћани због тога што је Исус називан оваквим именом, верују да је он Бог. Истина је

сасвим другачија, јер ово име има другачије значење. У самим њиховим књигама се каже да је Исус двојници ученика који су га пратили рекао:

А Исус обазревши се и видевши их где иду за Њим, рече им: Шта ћете? А они Му рекоше: Рави! (што значи: учитељу) где стојиш? (Јован, 1:38)

Реч 'господар' употребљавала се и за римског императора, као и за јеврејске краљеве. Овај назив користио се и у паганским верама за њихова божанства. Када су касније пагани на грчком говорном подручју примили хришћанство, Исуса су називали истим именом, будући да су га раније користили за своја божанства и да им је било познато. На крају крајева, зашто да идемо тако далеко? Реч 'господар' и данас се користи па се каже: 'господар куће', 'господар породице', 'господар ситуације', 'господар рата' итд. у значењу поглавар, старешина, власник.

Јеванђеље, како смо раније рекли, овај назив за Исуса користи у значењу 'Учитељ'. Према томе, хришћани из ове речи немају никаквог доказа за своју тврдњу да је Исус Бог.

Примери обожавања људи

Људи су, готово у свим временима, обожавали своје владаре и вође и сматрали их светим. То су чинили са Будом у Индији, мудрацем Конфучијем у Кини, Заратустром у Персији, Прометејом у Грчкој и хиљадама њима сличним у разним крајевима и временима. Тако је нпр. народ Павла и Варнаву прогласио свецима и сматрао их боговима зато што је Павле излечио хромог човека у градићу Листри.

Рече великим гласом: Теби говорим у име Господа Исуса Христа, устани на своје ноге управо. И скочи, и хођаше. А кад виде народ шта учини Павле, подигоше глас свој говорећи ликаонски: Богови начинише се као људи, и сиђоше к нама. И називаху Варнаву Јупитером, а Павла Меркуријем, јер он управљаше речју. А свештеник Јупитера који беше пред градом њиховим доведе јунце, и донесе венце пред врата, и с народом хтеде да приноси жртву. (Дела апостолска, 14:10-13).

Можда је Павле, наводећи овај случај, желео да протури истинитост своје тврдње да је Исус био Син Божији и да је разапет на крсту ради откупа од греха. Међутим, оваква могућност је искључена, јер је сам Исус рекао да се не верује онима који позивају да се робује неком другом мимо Бога, па макар такви и чуда показивали.

Текстови који побијају тврдњу да је Исус син Божији

За побијање ове тврдње послужићемо се текстовима самог јеванђеља у којима се многи пророци описују као синови Божији:

- Јеванђеље назива Адама сином Божијим:

Сина Еносовог, сина Ситовог, сина Адамовог, сина Божијег. (Лука, 3:38).

- Израил (Јаков) је у Тори назван сином Божијим:

А ти ћеш рећи Фараону: Овако каже Господ: Израил је син мој, првенац мој. (Књига изласка, 4:22)

- Тора обичне људе описује као синове Божије:

Ви сте синови Господа Бога свог; немојте се резати нити бријати међу очима за мртвацем. (Поновљени закон, 14:1)

Добри људи и миротворци су описани као синови Божији:

Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати. (Матеј, 5:9)

А који Га примише даде им власт да буду синови Божији, који верују у име Његово. Који се не родише од крви, ни од воље телесне, ни од воље мужевље, него од Бога. (Јован, 1:12-13)

Под називањем људи децом од стране Бога, овде се мисли на Његову љубав према њима. На то упућују и следеће речи:

Дух је Господњи на мени; зато ме помаза да јавим јеванђеље сиромасима; посла ме да исцелим скрушене у срцу; да проповедим заробљенима да ће се отпустити, и слепима да ће прогледати; да отпустим сужње. (Лука, 4:18)

Овај цитат преузет је из Старог завета:

Дух је Господа Бога на мени, јер ме Господ помаза да јављам добре гласове кроткима, посла ме да завијем рањене у срцу, да огласим заробљенима слободу и сужњима да ће им се отворити тамница. (Исаија, 61:1)

Ми кажемо: Узвишени Бог нити је јео, нити једе, нити је пио, нити пије, нити је спавао, нити спава, нити је родио, нити рађа, нити Га је ко видео, нити ће Га видети, осим у Рају.

У Мојсијевом закону стоји:

И рече: Али нећеш моћи видети лице моје, јер не може човек мене видети и остати жив. (Излазак, 33:20)

На другом се месту каже:

Да, ти си Бог, који се кријеш, Бог Израилев, Спаситељ. (Исаија, 45:15)

Не знаш ли? Ниси ли чуо да Бог вечни Господ, који је створио крајеве земаљске, не сустаје нити се утруђује? Разуму Његовом нема мере. (Исаија, 40:28)

Исус је у више прилика изјавио да он није дошао да мења Тору. На основу његовог признања све што се налази у Тори је обавезујуће за хришћане.

Петрово сведочанство

Петар који заузима истакнуто место међу Месијиним ученицима, једном је приликом, обраћајући се Јеврејима рекао:

Људи Израилци! Послушајте речи ове: Исуса Назарећанина, човека од Бога потврђеног међу вама силама и чудесима и знацима које учини Бог преко Њега међу вама, као што и сами знате. (Дела апостолска, 2:22)

Очито је да се Петар овим говором обраћао Јеврејима позивајући их у хришћанство. Да је учење о Тројству и теловљењу Бога у лику Исуса било основа хришћанске вере, Петар би казао: '**човека од Бога потврђеног**' сигурно другачије формулисао, а не на овај начин из којег се јасно види да је Бог субјект, а Исус објект радње.

Одговор на заблуде Августина филозофа

За тројство Августин тврди да се у крајњем случају своди на једно. Он за то наводи пример мозга који је истовремено субјекат, предмет и средство спознаје. Побијајући ову тврдњу ми кажемо да се овде ради о чисто теоретском тројству, док је Тројство у које верују хришћани реалност, јер су Отац, Син и Дух Свети потпуно самостални и неовисни један од другог.

Овде се намећу још нека питања као што су: Кад је Марија родила Исуса, да ли је родила само њега, или са њим и осталу двојицу? Хришћани ће рећи: 'Само Исуса.' Ми им приговарамо: „Ако тврдите да је Тројство у једном, како се Исус могао издвојити из њега?"

Друго питање је: „Када је Пилат разапео Исуса, да ли је разапео само њега, или са њим и осталу двојицу?" Одговор је: „Само Исуса." Ако ви тврдите да је Тројство у једном нераздвојиво, како се Исус могао издвојити из њега?

Други пример који наводи Августин:

Објашњавајући јединство у Тројству, Августин каже: „Човеков мозак ужива у функцији коју обавља и он је тога свестан. Дакле, мозак је у односу на функцију онај који ужива, а у односу на уживање, онај који је свестан тог уживања. Према томе ради се о три ствари садржане у једној."

Међутим, и овде треба констатовати да се ради о поређењу које се темељи на неразумевању. Мозак је субјект

функције који има своје конкретно постојање, док су уживање у функцији и свест о уживању, само његове особине и као такве немају своје независно постојање.

У овом примеру Тројства ствар је обрнута. Отац је бит, Син реч а Дух Свети вољени, су његова својства која имају стварно, суштинско и независно постојање. Према томе, у првом примеру, примеру мозга, јединство је стварно, а Тројство апстрактно, те је као такво потпуно нормално. У другом примеру, где се жели доказати постојање стварног мноштва (Тројства) у стварном јединству, ствари су сасвим другачије. Такво нешто било би апсурдно и то здрав разум не може да прихвати.

Овде ћемо споменути нешто слично у том смислу. Неки египатски свештеници, наиме, упорно у својим говорима обичним масама покушавају доказати исправност хришћанског веровања у Тројство, цитирајући изреку: „*Упредено у же је најчвршће у же.*“ Овим хоће рећи да је у же упредено од три струке чвршће од оног које је израђено од једне струке. Заборављају да је овакво поређење, пре свега, неприкладно, јер Бога и у же стављају на исту ниво. Ако Бога стављају на степен у жета, погледај само на што су спали! Ипак им треба одговорити да не приличи Бога описивати као неко ко је слабошан и у потреби да се ојача са још једним или двојицом, како би био јачи. Зашто онда не говоре о четири, пет или више богова, јер су по тој логици заједно јачи од једног или тројице?!

Одговор на хришћанске заблуде о Исусовим чудима на основу којих тврде да је он Бог

1. Хришћани кажу: „Исус је Бог јер је рођен на чудан начин, без оца.“

Одговор:

То је мање чудно од Адамовог случаја који је рођен и без оца и без мајке. То није чудније ни од постојања анђела. Па ипак, за њих не тврдите да су богови. Зашто би онда и Исус био бог?

2. Ако, пак, тврдите да је Исус бог зато што је показивао чуда, онда се и та тврдња може објаснити. Ви знате да је по Библији веровесник Јелисије жив и мртав проживљавао мртваце.

И Јелисије уђе у кућу, и гле, дете мртво лежи на његовој постелји. И ушавши затвори се с дететом, и помоли се Господу. Потом стаде на постељу и леже на дете метнув уста своја на уста детету, и очи своје на очи његове, и дланове своје на његове дланове, и пружи се над њим, те се загреја тело детету. Потом уста, и пређе по кући једном тамо и једном амо, потом отиде опет и пружи се над дететом. И кихну дете седам пута, и отвори дете очи своје. (Друга Царевима, 4:32-35)

Потом умре Јелисије, и погребеше га. А друге године ударише чете моавске на земљу. И догоди се кад погребавашу неког човека, угледаше чету и бацише човека у гроб Јелисијев; и кад човек паде и дотаче се костију Јелисијевих, оживе и уста на ноге своје. (Друга царевима, 13:20-21)

Његово проживљавање мртваца након смрти, чудније је од њиховог проживљавања док је био жив.

Веровесник Илија је, такође, проживљавао мртаваце.

Тада завапи ка Господу и рече: Господе Боже мој, зар си и ову удовицу код које сам гост тако уцвело уморивши јој сина? И пруживши се над дететом три пута завапи ка Господу говорећи: Господе Боже мој, нека се поврати у дете душа његова. И Господ услиши глас Илијин, те се поврати у дете душа његова, и оживе. (Прва царевима, 17:20-22)

Он је помазао брашно у торби и масло у ћупу једне старице, па су јој уз редовно коришћење трајали пуних седам година. Он је поред тога, замолио Бога да задржи кишу седам година и његовој је молби било удовољено.

3. Ви кажете да је Исус од пет хлебова нахранио пет хиљада људи. Ми вас подсећамо да је Мојсије с којим је Бог говорио, замолио Бога да његов народ нахрани самом и препелицама. Његовој молби било је удовољено и хранио се овом храном пуних четрдесет година, уз напомену да је њихов број прелазео шест стотина хиљада душа. (Погледај: Излазак, поглавље:16)

4. Ви кажете да је Исус ишао по води и да се није утопио. Ми вас подсећамо да је Мојсије ударио штапом по мору па се море распукло и кроз њега се указао сув пут којим је прошао његов народ. За њим је кренуо фараон и његова војска па су се сви утопили. На његову молбу је затим из камена потекло дванаест извора, по једно врело за свако племе Израелово. Поред овога је у Египту показао десет чуда казне фараоновом народу:

1. Штап помоћу којег је показивао чуда;

2. Поквареност воде и смрт водених животиња;
3. Најезду жаба које су се појавиле свуда, чак и у кућама;
4. Најезду ваши по њиховим телима;
5. Маљавост по лицу и телу;
6. Угинуће стоке;
7. Гнојне упале и чирови по телу;
8. Мраз од кога су се помрзли и осушили воћњаци;
9. Најезду скакаваца широм земље који су уништавали летину;
10. Таму која их је обавијала пуна три дана и ноћи.

5. Ако тврдите да је Исус бог зато што се попео на небо, наш одговор је:

Ви верујете да су се посланици Илија и Енох, такође, попели на небо. По том питању се о томе сви слажете.

И кад иђаху даље разговарајући се, гле, огњена кола и огњени коњи раставише их, и Илија отиде у вихору на небо. (Друга царевима, 2:12)

Вером би Енох пренесен да не види смрт; и не нађе се, јер га Бог премести, јер пре него га премести, доби сведочанство да угоди Богу. (Јеврејима, 11:5)

Зашто, онда не верујете да су и они богови?

Међутим, да би апсурд у свему овоме био још већи, наилазимо до једне велике контрадикције у Библији по питању уздигнућа на небо. Супротно Старом завету који говори о идењу на небо, наводи се да је Исус рекао:

И нико се не попе на небо осим који сиђе с неба, Син човечији који је на небу. (Јован, 3:13)

6. Ако Тврдите да је Исус бог зато што је сам себе тако назвао, ми на ту вашу тврдњу одговарамо:

То је лаж коју сте сами измислили. Сама ваша јеванђеља побијају ову лаж. Зар у самој вашој светој књизи, јеванђељу, не стоји да је Исус на крсту молио:

А око деветог сата повика Исус гласно говорећи: Или! Или! Лама савахтани? Тј. Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио? (Матеј, 27:46)

Раније смо навели више његових изјава из којих се недвосмислено види да је Исус за себе рекао да је он човек и посланик. Све поменуте изјаве узете су из ваших светих књига. Из текста последње Исусове изјаве док је, како ви тврдите био на крсту, недвосмислено се види да он има Бога. Из раније наведених цитата јеванђеља, видели смо да су Исусова чуда, заправо Божија, а не његова, само што их је Узвишени људима показао преко њега.

Ко је искривио учење са којим је послат Исус?

Ако је Исусово, учење, као што смо раније рекли, имало за циљ позивање људи на веровање у једног Узвишеног Бога и ако је он био само човек и посланик послан Израелћанима, поставља се питање; шта је људе после њега навело да тврде супротно: да је он Син Божији, трећи од Тројице и да је разапет на крсту како би се откупио од наслеђеног греха који је починио Адам, отац човечанства?

Одговор:

За све ово је крив један човек, јеврејски улез међу хришћанима и заклето непријатељ Исуса и оних који су му за живота поверовали. Изненада, након што је Исус напустио овај свет, пет година по његовом васкрснућу, око 38. године по рођењу, овај човек је обелоданио да је поверовао у Исуса, постао један од његових присталица и да жели да шири његово учење. Тако се овај улез увукао међу Исусове присталице, које су га примиле и увеле у своје друштво, мислећи да долази са добрим намерама. Међутим, он је својим лукавством успео да се наметне и искриви првобитно учење које је проповедао Исус. Он је разним махинацијама и по нахођењу свог ђавола, додавао, одузимао и мењао првобитно хришћанско учење, док га није искривио и довео у овако изопачени облик какав јесте. Име овог човека било је Савле које је касније променио у Свети Павле Апостол!

Ко је овај човек који се прихватио посла на искривљавању истинског хришћанског учења о вери којег је донео од Бога Исус, син Маријин? Тачан датум његовог рођења није нам познат, али је сигурно да се родио после Исуса. Одређујући датум његовог рођења, професор Дирвант каже да је то било десете године по Христу. Његови родитељи су били Јевреји и припадали су секти Фарисеја, заклетих

Исусових непријатеља. Павле, о коме је овде говор, није био Исусов ученик, нити га је икада за живота видео, па се са њим није могао ни дружити.

Говорећи о томе шта га је навело да прими хришћанство, Павле о себи каже да је било на путу за Дамаск у једној хајци за Исусовим присталицама, када је одједном са неба чуо глас који му се обраћа: „**Савле! Савле! Зашто ме гониш?** (Види: Дела апостолска, 9:4)

Од тог тренутка, каже Павле, почео је да верује у Исуса. Према томе, Савлово преобраћање у хришћанство десило се изненада, приликом лова на хришћане. Овакву причу испричао је Павле Исусовим ученицима који су му поверовали, примили га равноправно у своје друштво. Убрзо после тога, он је, као и они, почео да пропагира хришћанство. Занимљиво је да је Павле убрзо, након уласка у друштво Исусових ученика, по скуповима почео да пропагира да је Исус Син Божији. У вези са тим у самом јеванђељу постоји један цитат:

И пошто поједе окрепи се; и би Савле неколико дана с ученицима који беху у Дамаску. И одмах по зборницама проповедаше Исуса да је Он Син Божји. (Дела апостолска, 9:19-20)

Обратите овде пажњу на реч 'одмах' и тврдњу да је Исус Син Божији. Не говори ли то да су то његове речи, а не речи неког од апостола. У причи се даље каже да је он, након што је у Дамаску провео неко време, отуда побегао и дошао у Јерусалим и тамо се прво сусрео са Варнавом, једним од најближих Исусових ученика коме је испричао своју причу како је почео веровати у Исуса. Након тога Варнава га је узео

и одвео апостолима којима је испричао како је напустио Дамаск након што му се указао Господин Исус.

Због наводне завере Јевреја у Јерусалиму против њега и страха да га не убију, Павле напушта Јерусалим и поново се настањује у свом родном Тарсу. Тамо ће се поново састати са Варнавом, након чега ће заједно почети да свету пропагирају хришћанство, путујући од једног до другог места, једног до другог града. Ипак, на крају ће се њих двојица жестоко посвађати и разићи.

Иако је Варнава био један од најближих Исусових ученика, он је тек од Павла чуо тврдњу да је Исус био Син Божји, да га је Бог послао људима да се искупи од Адамовог греха, и да се добровољно предао Јеврејима да га разапну и жртвују.

Он је био први који је почео говорити о Исусовом успећу на небо и седању са десне стране Бога, све ово након распећа на крсту и васкрснућа. Он је даље говорио да ће Исус, а не Бог, судити људима на Судњем дану, да је хришћанство универзално за све људе, иако се из Исусових речи види да је он послан само Израелћанима. После тога Павле је почео изграђивати темеље новог учења на коме ће се, касније, темељити организација Цркве. Павле је затим нерадни дан суботу заменио са недељом, а тиме померио и дан молитве са суботе на недељу, докинуо обавезу обрезивања мушке деце, дозволио свињско месо, изradio прописе устројства цркве и у њу увео извођење црквених песама, литургије учење о Исусу да је он Син Божији, да је дошао да се искупи од греха, да је разапет итд.

Ово је довело до сукоба међу хришћанима јер је било у супротности са учењем самог Исуса, које су преузели његови ученици. Сукоб се настављао, а до његовог заоштравања нарочито је дошло после Павлове смрти, када су његови ученици наставили да шире Павлове идеје. Крајеви на којима се одржавало и ширило хришћанство у то доба су потпадали под власт римске државе, јер у почетку није била прихватила хришћанство као државну веру. То је учинио тек Константин који је неслогу хришћана искористио за своје циљеве и учвршћење престола. Он је, наиме, у жељи да добије подршку хришћана, обзнанио да намерава у Nikeји организовати један велики скуп, на коме би се свештеници из свих крајева Царства састали и расправили питања око којих се разилазе. До одржавања овог концила дошло је 325. год. у Nikeји на коме је учешће узело 2.048 свештеника. Централно питање о коме се на овом концилу расправљало је било: „Да ли је Исус бог или није?”

Од поменутог броја само 318 учесника подржало је мишљење да је Исус бог, док су га сви остали одбацили. На челу противника оваквог мишљења налазио се египатски свештеник по имену Арије. Он се снажно успротивио мишљењу да је Исус био бог или Син Божији, јер је истински Бог само један. Константину се на овом концилу пружила прилика да задобије наклоност хришћана и учврсти свој престо, па је изјавио да се преобраћа у хришћанство. Павлове присталице су му понудиле своју подршку, а Константин је, да би им се одужио, стао иза њиховог става, по питању божанствености Исуса. Арије је био удаљен са концила и прошла је она одлука за коју је био Константин.

Од тог тренутка веровање у божанственост Исуса постало је обавезно за све цркве. Сви који су се оваквом учењу супротстављали били су прогоњени. Међу њима је био и Арије са својим присталицама и многобројни свештеници. Тако је умрла права вера коју је проповедао Исус а њено место заузела је покора коју је формулисао поменути никејски сабор и чији текст гласи:

„Верујем у Бога, Оца свемогућега, Створитеља неба и земље. И у Исуса Христа, Сина његовог јединог, Господина нашег, који је зачет по Духу Светом, рођен од Девике Марије, мучен под Понцијем Пилатом, разапет, умро и покопан; сишао над пакао; трећи дан ускрсноу из мртвих; узашао на небеса, седи с десне стране Бога Оца свемогућега; одонуд ће доћи судити живе и мртве.“

Недуго после никејског концила, 381. године је у Цариграду одржан још један концил ради разматрања веровања у божанственост Духа Светог. Његову божанственост нису признавали високи свештеници бискупи. Међу њима је био и цариградски патријарх Макдоније који се жестоко противио оваквом веровању. Макдонијевом непризнавању божанствености Духа Светог придружио се још један патријарх по имену Усабије. Он је отишао и даље одбацујући све што се зове Тројство (Три хипостазе) тј, Отац, Син и Дух Свети, јер је реч „аканим“ (особа, лице) грчког порекла.

Овом концилу присуствовало је само 150 свештеника од којих су неки прихватили веровање у божанственост Духа Светог, не обазирјући се на противљење других. Ово је непобитан доказ да веровање данашњих хришћана није ништа друго до закључци са скупова који се зову „светим

концилима". То су учење, дакле, успоставили људи и оно ни у ком случају није Објава са неба. После овог, цариградског, било је још много концила. Због проглашавања Духа Светог богом, сходно одлуци цариградског концила, тексту покре који смо горе цитирали додан је и следећи текст:

„И верујем у Духа Светога, свету цркву апостолску, општинство светих, опраштање греха, ускрснуће тела и вечни живот. Амен!"

На овај начин је од хришћана заокружено веровање у Тројство. Оно је плод концилских одлука и ни у ком се случају не може приписати учењу самог Исуса. Иако је учење о Тројству срж хришћанског веровања, на такво учење Исус никада није позивао. У случају да је то учење исправно, Исус га сигурно не би занемарио, него би њему подучио своје ученике. Још једном, у вези са овим, треба нагласити да је фарисеј Павле био тај који је у хришћанство унео све ове новине.

Павле је као мисионар и утемељивач Цркве пред собом имао пагане (Грке и Римљане) који су као такви били спремни да прихвате божанственост човека. Зато је Павле грчку реч „Сервант" која је у основи имала значење „Добар", „Добročинитељ" једноставно протумачио као „божанска особа". Основно значење ове речи је „дете", али значи и „слуга". Да би помирио ова два значења, он ју је превео са „син". Тако је Исус уместо „Слуга Божији" постао „Син Божији". На овај начин Павле је олакшао пут паганима да се преобразе у хришћанство, јер у томе нису наилазили ништа ново, и јер су и раније били навикли да обожавају људе.

Сумње којима је обавијен Павле

Након што је примио хришћанство, било је за очекивати да Павле уважава мишљење Исусових ученика и да се са њима дружи, јер су они били ти који су директно од Исуса учили веру и били почашћени да расту и одгајају се под његовом контролом. Они су без сумње, у то доба, били најупућенији људи у учење Исусове поруке. Међутим, вести о њему говоре другачије. Он се након свог великог заокрета у схватању и веровању, није одмах упутио у Јерусалим, него је отпутовао у једно место, јужно од Дамаска. То он сам признаје у својој посланици упућеној Галатима. Ова област носила је некада назив 'Исм'.

Шта га је, дакле, навело да тамо отпутује? Одговор на ово питање даје Џејмс Макинон у својој, изузетно вредној књизи '**Од Месије до Константина**' где он каже да је Павле, како изгледа, отишао тамо, да би проучио садржај нове вере и да је тек након три године одатле кренуо у Јерусалим, где ће се сусрести са Петром и Исусовим братом, Јаковом. Дружећи се са њима Павле је покушао да сазна што више о Исусу и његовом учењу. Овде се намеће једно питање: Зашто је Павле, и након што је прихватио веру Исусову, провео пуне три године у изолацији?

Однос ученика према Павлу

а) Однос између Павла и Варнаве

Варнава је био први који је упознао Павла након његовог доласка у Јерусалим. Он га је упознао и са осталим апостолима и испричао им како је Павле видео Господина на

путу за Дамаск, да је у њега одмах поверовао и у Дамаску смело проповедао у име Исусово. Њих двојица (Павле и Варнава) радили су заједно на пропагирању вере док нису стигли до петнаестог поглавља Дела апостолских. Тада се десило нешто веома важно - жестоко су се посвађали и престали да се друже. Ова прича се изненада наводи у Делима апостолским, тамо где би је читаоц најмање очекивао. До овог сукоба између Павла и Варнаве је дошло у Антиохији. Изгледа да је један од разлога за Павлов разлаз са Варнавом, а касније и са Петром, био тај што су Варнава и Петар били строги и доследни у примени Исусова учења, а Павле попустљив. Тако нпр. Павле, за разлику од ове двојице, новопридошлим хришћанима из реда пагана обрезивање проглашава необавезним. Павлова посланица Галатима, коју је он упутио из Антиохије, је веома важна за расветљавање овог раскола, јер је то, временски гледано, његова најстарија посланица. Он у њој, по први пут, јавно обзнањује своје неслагање са апостолима и износи своје мишљење да му није потребна помоћ никог од апостола у разумевању и пропагирању хришћанства. Он, наиме, тада по први пут почиње тврдити да знање о вери прима директно, путем објаве. То се недвосмислено види из његових речи:

Али вам дајем на знање, браћо, да оно јеванђеље које сам ја јавио, није по човеку. Јер га ја не примих од човека, нити научих, него откривењем Исуса Христа. (Галатима, 1:11-12)

Штавише, он у даљем тексту отворено напада Петра, кога назива именом 'Кифа' и оптужује га за лицемерство и завођење Варнаве. Истовремено, он улаже сав труд да својим

присталицама докаже да он у сваком тренутку прима објаву од Бога.

А кад дође Петар у Антиохију, у очи њему против стадох; јер беше зазоран. Јер пре док не дођоше неки од Јакова, јеђаше с незнабошцима, а кад дођоше, устручаваше се и одвајаше бојећи се оних који су из обрезања. И дволичаху с њим и остали Јудејци, тако да и Варнава приста у њихово дволичење. (Галатима, 2:11-13)

Из ових његових речи се недвосмислено може закључити да је Павле већ у доба писања ове посланице био у сукобу са апостолима. У њој он обзнањује свој раскид односа са Петром и каже:

А кад дође Петар у Антиохију, у очи њему против стадох, јер беше зазоран. А затим додаје:

А кад ја видех да не иду право к истини јеванђеља, рекох Петру пред свима: Кад ти који си Јеврејин незнабожачки а не јеврејски живиш, зашто незнабошце нагониш да живе јеврејски? (Галатима, 2:14)

Горњи цитати говоре да је до сукоба између Павла и Петра, највероватније дошло, после одржавања јерусалимског концила, на коме је одлучено да се новообраћени хришћани из реда пагана, изузимају из обреда обрезивања, бар привремено. Одлуком овог концила они су били изузети од још неких прописа који су били на снази у Закону Мојсијевом, осим конзумирања меса задављене животиње, крви и животиња закланих у име кипова и прељубе. Том приликом Павле је ставио Мојсијев закон ван снаге за новообраћене хришћане, истина уз издавање одлуке да је то привремено, док се

новообраћени хришћани не учврсте у вери и док не постану спремни за прихватање свих обавеза које прописује Тора.

Павле наводи како је Петар показао неразумевање према паганима, новообраћеним хришћанима, па је јавно морао да се успротиви Петру овим речима:

Кад ти који си Јеврејин незнабожачки а не јеврејски живиш, зашто незнабошце нагониш да живе јеврејски?
(Галатима, 2:14)

У једној студији под насловом "Наше свете књиге" Џеј Метили долази до следећег закључка:

1. Варнава и остали апостоли су у почетку прихватили Павла и поверовали му, мислећи да је поверовао у све што се од хришћана тражи.

2. Због тога се Варнава дружио са Павлом дуже времена.

3. Варнава је напустио Павла када је између њих дошло до сукоба у мишљењу о верским питањима.

4. Судионици јерусалимског концила нису у потпуности докинули обред обрезивања нити друге прописе из Мојсијевог закона, него су допустили да то новообраћени пагани у хришћанство, могу урадити накнадно, рачунајући да је то само први корак у прихватању свих поставки хришћанског учења.

5. Међутим, Павле је убрзо после тога почео пропагирати да су сви прописи Торе заувек докинути, називајући их проклетством којег их је Исус ослободио:

Христос је нас искупио од клетве законске поставши за нас клетва, јер је писано: Проклет сваки који виси на дрвету. (Галатима, 3:13)

У погледу обрезивања он покушава доказати да по Исусу у томе нема никакве користи и каже:

Стојте дакле у слободи којом нас Христос ослободи, и не дајте се опет у јарам ропства ухватити. Ево ја Павле кажем вам да ако се обрежете Христос вам ништа неће помоћи. (Галатима, 5:1-2)

6. Када је свет чуо да се Павле овако дрско супротставља апостолима који су директно од Исуса учили веру, против њега се подигао талас побуна, због чега је био присиљен да се Галатима обрати посебном посланицом.

7. У овој посланици он објашњава да се они не слажу са њим и због тога их укорава. Било би поштеније да је рекао да се он не слаже са апостолима, првим Исусовим ученицима. Улажући сав труд да се оправда, он каже да му у схватању и тумачењу вере нису потребни ни апостоли, јер знање директно, путем Објаве, добија од Исуса.

8. Ова посланица је написана након јерусалимског концила, што потврђује да је већ тада било дошло до раскола између Павла и апостола који су му на концилу изашли у сусрет ставши на његову страну. Да је пре, или на самом концилу, између њих дошло до сукоба, они га сигурно не би подржали. Међутим, Павле у својој посланици не наводи ни једну реч о њиховој помоћи, вероватно као одговор на њихово касније противљење његовим ставовима.

9. Све друге Павлове посланице су написане после ове, јер је по изјави Џеј Веј Минала, његова посланица Галатима, најстаријег датума. Према томе, све што је у њима казано о Тројству, утеловљењу, искупу од греха, докидању прописа Мојсијевог закона и сл. су само лична схватања и размишљања самог Павла. У свему овоме он није могао наћи своје истомишљенике међу Исусовим ученицима.

б) Однос између Павла и Петра

У Делима апостолским све до 15. поглавља се спомињу активности Петра. Након тога, одједном, о њему престаје сваки спомен све до 27. поглавља. Зашто је било потребно ово прешуткивање о Петру? Одговор на ово може се наслутити из Павлове посланице упућене Галатима у којој се каже:

А кад дође Петар у Антиохију, у очи њему против стадох, јер беше зазоран. (Галатима, 2:11)

До овога је дошло непосредно после јерусалимског концила. Непобитно је доказано да се Павле није супротстављао Петру све до заседања поменутог концила, па је његов ученик Лука цело ово време писао о Петру. Међутим, када је Петар дошао у Антиохију, после одржавања јерусалимског концила и тамо се супротставио Павлу због његових застрањених схватања вере, Лука је одједном престао да бележи било шта о њему. Зато је Петар, у светлу ових догађаја, навероватније као и Варнава, напустио Павла.

После овог сукоба са Павлом у Антиохији, Петар је, неовисно од Павла, формирао свој кружок присталица за пропагирање исправног учења о хришћанству. На то упућује једна Павлова изрека у посланици упућеној Коринћанима у којој он каже:

Јер сам чуо за вас, браћо моја, од Хлојиних домашњих да су свађе међу вама. А то кажем да један од вас говори: Ја сам Павлов; а други: Ја сам Аполов; а трећи: Ја сам Кифин; а четврти: Ја сам Христов. (Прва Коринћанима, 1:11-12)

Ово говори да је већ тада Кифа (Петар) био формирао свој независни кружок и отцепио се од Павла. Ово упућује на још нешто: њих двојица се нису подносили. До оваквог закључка дошао је писац студије о Петру. Њен садржај преноси Британска енциклопедија, на 642. страни, седмог тома.

в) Однос између Јована и Павла

Однос између Јована и Павла је по свој прилици био као и однос са његовим колегама Петром и Варнавом. Након јерусалимског концила о њему се у Делима апостолским ништа не говори, иако је он био једна од три централне личности на концилу и један од стубова на којима је почивала Црква. Није нам познато где је, након поменутог концила, наставио своју мисионарску делатност. Треба нагласити да се овде ради о Јовану апостолу, једном од Исусових ученика, а не о Јовану Павловом ученику, коме се приписује истоимено Јеванђеље и три посланице Новог завета.

г) Павлови противници

Кроз сва три прва века историје младог хришћанства Павле је имао своје присталице и противнике. У трећем веку је, наиме, хришћанство, постало званична вера византијског царства, а Павлове присталице задобиле су симпатије двора, што је имало пресудан значај за даљи развој хришћанства. О неким од ових Павлових противника, историја нам је сачувала

неке вести. Међу њима се истичу: аренејска, назаретска и ебионитска секта. Они нису признавали божанственост Исуса, нити Павла за апостола. Живели су у другом веку по Христу.

Након ових секти, у трећем веку је забележена плодна активност присталица Павла Самосата, а у четвртом Луцијевих и Аријевих следбеника. Џејмс Макинон, писац књиге 'Од Христа до Константина' о њима даје доста података, па се читаоц може обратити на њу. Даљи развој хришћанства ишао је у правцу веровања у:

- Тројство;
- Распеће ради искупа од греха који је починио Адам;
- Да ће Исус судити људима на Судњем дану, а не Бог.

Реци (Мухаммеде): 'О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се никоме осим Аллаху не клањамо, да никога Њему равним не сматрамо и да једни друге, поред Аллага, боговима не

***држимо!' Па ако они не пристану, ви реците:
'Будите сведоци да смо ми муслимани!'***

(Кур'ан, Породица Имранова, одломак 64)

Садржај

ꠘ	Наслов	Стр.
1	Увод	1
2	Хришћанске догме	4
3	Неоснованост тврдње да је у тројству садржан монотеизан	6
4	Шта се подразумева под Духом Светим?	9
5	Потпомагање Гаврилом	11
6	Шта значе Божије речи: "А ми смо удахнули у њу живот."	12
7	Употреба речи "Син" и "Дух Свети" код хришћана	13
8	Хришћански обреди	14
9	Хришћанске Свете књиге потврђују Божију једноћу	21
10	Текстови који говоре да је Исус, мир над њим, човек и да је од Бога послат људима	24
11	Текст Јеванђеља негира распеће	30
12	Опроштење греха	31
13	Одговор на неке заблуде хришћана	34
14	Изрази које хришћани користе у својим тврдњама да је Исус Бог	40
15	Примери обожавања људи	47
16	Текстови који побијају тврдњу да је Исус син Божији	48
17	Одговор на заблуде Августина филозофа	50
18	Одговор на хришћанске заблуде о Исусовим чудима на основу којих тврде да је он Бог	52
19	Ко је искривио исправно учење са којим је дошао Исус?	56
20	Сумње којима је обавијен Павле	63

